



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIA A TREIA

CAUZA LEBEDINSCHI c. REPUBLICII MOLDOVA

(Cererea nr. 41971/11)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

16 iunie 2015

DEFINITIVĂ
16/09/2015

Această hotărîre poate fi supusă unei revizuii editoriale.

În cauza Lebedinschi c. Republicii Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită într-o Cameră compusă din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Luis López Guerra,

Ján Šikuta,

Kristina Pardalos,

Johannes Silvis,

Valeriu Grițco,

Branko Lubarda, *judcători*,

și Stephen Phillips, *grefier al Secției*,

Deliberând la 26 mai 2015 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 41971/11) depusă la 23 iunie 2011 contra Republicii Moldova la Curte potrivit articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Adrian Lebedinschi («reclamantul »).

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl M. Burlacu. Guvernul Republicii Moldova («Guvernul ») a fost reprezentat de către Agentul său, dl L. Apostol.

3. Reclamantul s-a plîns că hotărîrile pronunțate de instanțele judecătorești naționale în cauza sa civilă nu sunt suficient motivate, contrar articolului 6 din Convenție. De asemenea, el a invocat că refuzul instanțelor judecătorești de a-i acorda o indemnizație unică pentru pierderea capacității de muncă a adus atingere dreptului său la respectarea bunurilor garantat de articolul 1 din Protocolul nr.1 la Convenție.

4. La 23 august 2011, Curtea a decis să examineze această cerere în mod prioritar în temeiul articolului 41 din Regulamentul Curții.

5. La 29 noiembrie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

6. Reclamantul s-a născut în 1976 și locuiește în Chișinău.

7. La momentul faptelor, reclamantul activa în calitate de comisar adjunct al unui Comisariat de poliție din Chișinău.

8. În noaptea de 1 noiembrie 2008, reclamantul se afla la locul unui accident rutier. El a fost tamponat de un alt automobil.

9. Ulterior, reclamantul a fost internat la spitalul de urgență cu diagnosticul «Dezmembrarea incompletă a gambei stîngi 1/3 medie superioară. Fractură deschisă tip III A comunitivă 1/3 inferioară a gambei drepte. Contuzie de cord, pulmoni. Sindrom de stres pulmonar. Șoc traumatic gradul doi». Ca urmare a leziunilor corporale suferite, s-a efectuat necrectomia membrului inferior stîng al reclamantului cu formarea bontului la 1/3 inferioară de femur, iar pe gamba dreaptă i-a fost aplicat aparatul Ilizarov (fixator extern).

10. La 9 septembrie 2009, Comisia Medico-Militară Centrală a Ministerului Afacerilor Interne ("Ministerul") a constatat că reclamantul era inapt pentru serviciul militar. De asemenea, Comisia a stabilit că traumatismul s-a produs în timpul îndeplinirii serviciului în organele afacerilor interne.

11. La 17 septembrie 2009, reclamantul a fost concediat din cadrul organelor afacerilor interne.

12. La o dată nespecificată, autoritățile au recunoscut dreptul reclamantului la indemnizație unică de asigurare, acordată colaboratorilor de poliție pentru trauma contractată în timpul exercitării obligațiilor de serviciu. La 5 octombrie 2009, în beneficiul reclamantului a fost transferată suma de 36655,35 lei moldovenești (MDL) (aproximativ 2200 euro (EUR) la momentul faptelor) cu titlu de indemnizație unică de asigurare.

13. La 11 noiembrie 2009, reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului, avînd ca scop principal recalcularea cuantumului indemnizației încasate.

14. La 29 martie 2010, reclamantul a modificat parțial cererea sa, și a solicitat să-i fie achitată indemnizația unică de pierdere a capacității de muncă, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului cu privire la plata de către întreprinderi, organizații și instituții a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau unei afecțiuni profesionale ("Regulamentul") (paragraful 20 infra). El a pretins suma de 571000 MDL (aproximativ 34300 EUR la momentul faptelor) cu titlu de indemnizație unică pentru pierderea capacității de muncă.

15. Printr-o hotărîre din 5 octombrie 2010, Curtea de Apel Chișinău a respins integral cererea de chemare în judecată depusă de către reclamant. Curtea de Apel Chișinău a constatat că cuantumul indemnizației unice de asigurare a fost corect calculat de către autorități. În ceea ce privește indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă, Curtea de Apel Chișinău a considerat că reclamantul nu beneficia de dreptul la această indemnizație. În acest sens, Curtea de Apel Chișinău a invocat prevederile punctului 4 din Regulament, potrivit cărora acțiunea prezentului Regulament nu se extinde asupra colaboratorilor organelor Ministerului

Afacerilor Interne, cu excepția persoanelor încadrate în bază de contract de muncă.

16. Printr-o scrisoare din 10 noiembrie 2010, Ministerul a informat reclamantul că colaboratorii de poliție, dintre care el făcea parte, erau angajați în bază de contract individual de muncă.

17. De asemenea, la 10 noiembrie 2010, Ministerul a eliberat reclamantului un certificat ce confirmă, printre altele, că el a activat în cadrul organelor afacerilor interne în bază de contract.

18. La 15 noiembrie 2010, reclamantul a declarat recurs împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău. El a afirmat că la 1 octombrie 1993, el a semnat un contract de muncă cu Ministerul pentru o perioadă de 9 ani, 10 luni și 22 zile, iar la 22 august 2005 a fost semnat un nou contract individual de muncă pentru o perioadă de 5 ani. Reclamantul făcea distincție dintre categoriile de personal cu care Ministerul a încheiat un contract de muncă, din care și el făcea parte, și personalul încadrat fără contract de muncă, în particular militarii care își exercită serviciul militar în termen în trupele de carabinieri și funcționarii publici care ocupă prin concurs o funcție publică. Astfel, reclamantul a susținut că prevederile Regulamentului erau aplicabile în cazul său. În consecință, el a invocat că indemnizația unică de asigurare, care i-a fost achitată, era o prestație socială diferită de indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă.

19. Printr-o decizie irevocabilă din 16 februarie 2011, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul declarat de către reclamant ca fiind neîntemeiat și a menținut hotărârea instanței judecătorești inferioare. Curtea Supremă de Justiție nu s-a pronunțat asupra argumentului invocat de către reclamant întemeiat pe existența unei relații contractuale de muncă cu Ministerul.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

20. Dispozițiile relevante ale Regulamentului cu privire la plata de către întreprinderi, organizații și instituții a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau unei afecțiuni profesionale, aprobat prin Hotărârea Guvernului din 11 august 1993, prevăd următoarele:

« 4. Acțiunea prezentului Regulament nu se extinde asupra militarilor din rândurile Armatei Republicii Moldova, colaboratorilor organelor Ministerului Afacerilor Interne și organelor securității statului (cu excepția persoanelor încadrate în bază de contract de muncă sau de acord). »

(...)

7. Cuantumul indemnizației unice pentru angajații, cărora li s-a atribuit un anumit grad de pierdere a capacității de muncă în urma unui accident de muncă sau a unei afecțiuni profesionale, se determină din calculul unui salariu mediu lunar valabil în Republica Moldova pe luna premărgătoare lunii pierderii capacității de muncă pentru fiecare procent de pierdere a capacității profesionale de muncă (...). »

21. Dispozițiile relevante ale Legii cu privire la poliție din 18 decembrie 1990, în vigoare la momentul faptelor, prevedeau următoarele:

« Articolul 19 Efectivul poliției

(...)

Ocuparea posturilor în organele (...) poliției poate fi efectuată atât pe bază de concurs, cât și prin încheierea de contracte în modul stabilit de Ministerul Afacerilor Interne. (...) »

22. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură civilă din 30 mai 2003, în vigoare la momentul faptelor, prevedeau următoarele:

« **Articolul 400.** Temeiurile declarării recursului și casării hotărîrii

(1) Părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care:

a) nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond;

(...)

d) au fost încălcate sau aplicate greșit normele de drept material sau normele de drept procedural.

(...)

Articolul 410. Limitele judecării pricinii în recurs

1) La judecarea pricinii în recurs, instanța verifică, în limitele recursului declarat, în baza materialelor din dosar și a noilor înscrisuri, corectitudinea aplicării și interpretării de către prima instanță a normelor de drept material și procedural. (...) »

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE

23. Reclamantul, invocînd articolele 6 și 13 din Convenție, s-a plîns că hotărîrile pronunțate de către Curtea de Apel Chișinău la 5 octombrie 2010 și Curtea Supremă de Justiție la 16 februarie 2011 nu sunt suficient motivate. În prezenta cauză, Curtea consideră că plîngerea reclamantului trebuie să fie examinată doar în temeiul articolului 6 din Convenție. Acest articol, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

« Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, (...) de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

A. Admisibilitatea

24. Guvernul a susținut că această plîngere este vădit nefondată. De asemenea, Guvernul a afirmat că reclamantul nu poate să-și aroge calitatea de victimă din moment ce a beneficiat de alte garanții de protecție socială.

25. Reclamantul nu a fost de acord cu aceste argumente.

26. În primul rînd, Curtea notează că reclamantul a invocat încălcarea dreptului său la un proces echitabil în cadrul procedurii judiciare inițiate de el la nivel național cu scopul de a obține, printre altele, plata indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că beneficierea de alte garanții de protecție socială de către reclamant nu are nici o implicație asupra caracterului echitabil al procedurii judiciare interne privind litigiul respectiv. Prin urmare, trebuie să fie respinsă excepția preliminară invocată de Guvern în ceea ce privește lipsa calității de victimă a reclamantului.

27. În plus, avînd în vedere observațiile prezentate de părți, Curtea consideră, că această plîngere ridică probleme de fapt și de drept care necesită o examinare în fond. Prin urmare, Curtea conchide că aceasta nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 (a) din Convenție și respinge excepția preliminară invocată de Guvern în acest sens.

28. Constatînd, în cele din urmă, că această plîngere nu este inadmisibilă din orice alte temeieri, Curtea o declară admisibilă.

B. Fondul

29. Reclamantul a pretins că procedura judiciară internă nu a fost echitabilă, deoarece instanțele judecătorești naționale au refuzat nemotivat să aplice în cazul său prevederile Regulamentului și să-i acorde indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă. Reclamantul a considerat că, din momentul în care el a prezentat dovada că a fost angajat prin contract de muncă de către Minister, instanțele judecătorești naționale ar fi trebuit să-i recunoască dreptul de a beneficia de indemnizația în cauză. Reclamantul a deplorat lipsa unui răspuns din partea instanțelor judecătorești naționale în ceea ce privește argumentul invocat referitor la statutul său de angajat în bază de contract de muncă.

30. Considerînd că plîngerea reclamantului se referă în principal la aplicarea și interpretarea legislației interne, Guvernul a reamintit că această responsabilitate îi revine, în primul rînd, instanțelor judecătorești naționale. De asemenea, Guvernul a susținut că instanțele judecătorești naționale și-au motivat suficient deciziile lor. Guvernul a considerat că Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat asupra argumentelor invocate de reclamant și că Curtea Supremă de Justiție, în calitate de instanță de recurs, nu era obligată să motiveze decizia sa. În ceea ce privește argumentul invocat de către reclamant referitor la existența unei relații contractuale de muncă cu Ministerul, Guvernul a reamintit că articolul 6 din Convenție nu obligă

instanțele judecătorești să răspundă în mod detaliat la fiecare argument al părților la proces. În cele din urmă, Guvernul a susținut că, în ansamblul său, procesul a fost echitabil.

31. Curtea reamintește că, potrivit jurisprudenței sale constante, instanțele judecătorești naționale au obligația de a-și motiva deciziile (*Van de Hurk c. Olandei*, 19 aprilie 1994, § 61, seria A nr. 288). Întinderea obligației de a motiva hotărîrea poate varia în dependență de caracterul deciziei și trebuie determinată în lumina circumstanțelor cauzei (*Ruiz Torija c. Spaniei*, 9 decembrie 1994, § 29, seria A nr. 303-A). Deși articolul 6 § 1 din Convenție nu obligă instanțele de judecată să ofere răspunsuri detaliate la toate argumentele invocate, totuși din hotărîre trebuie să reiasă clar că elementele esențiale ale cauzei au fost examinate (*Taxquet c. Belgiei* [MC], nr. 926/05, § 91, CEDO 2010).

32. În plus, Curtea reamintește că articolul 6 din Convenție nu obligă statele contractante să instituie instanțe de apel sau de recurs. Cu toate acestea, un stat care dispune de astfel de instanțe judecătorești are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură în fața acestora de garanțiile fundamentale prevăzute de articolul 6 (a se vedea, printre altele, *Delcourt c. Belgiei*, 17 ianuarie 1970, § 25, seria A nr. 11, și *Erfar-Avef c. Greciei*, nr. 31150/09, § 39, 27 martie 2014).

33. În speță, Curtea observă că Curtea de Apel Chișinău a respins pretenția reclamantului cu privire la plata indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă pe motiv că prevederile Regulamentului nu pot fi aplicate pentru colaboratorii organelor afacerilor interne, cu excepția persoanelor încadrate în bază de contract de muncă. În recursul său declarat în fața Curții Supreme de Justiție, reclamantul a enunțat într-o manieră suficient de clară și precisă un argument cu privire la statutul său de angajat în bază de contract de muncă, care a fost justificat prin dovezi. Curtea constată, de asemenea, că potrivit legislației procedurale aplicabile la momentul faptelor, Curtea Supremă de Justiție trebuia să aprecieze elementele de fapt și de drept (a se vedea paragraful 22 supra), cel puțin în măsura în care acestea au fost invocate în cererea de recurs.

34. Curtea observă că argumentul invocat de către reclamant cu privire la statutul său de angajat în bază de contract de muncă era pertinent și decisiv. Dacă Curtea Supremă de Justiție ar fi considerat argumentul invocat ca întemeiat, atunci trebuia să admită pretenția reclamantului în ceea ce privește plata indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă.

35. Prin urmare, ține de competența Curții să determine dacă, în acest caz, tăcerea Curții Supreme de Justiție în raport cu argumentul invocat de către reclamant menționat supra poate fi în mod rezonabil interpretată ca fiind o respingere implicită. Curtea relevă că stabilirea aspectului dacă reclamantul putea beneficia de excepția potrivit căreia prevederile Regulamentului erau aplicabile persoanelor încadrate în bază de contract de muncă se distinge din punct de vedere juridic și logic de stabilirea aspectului dacă textul în litigiu, în general, se aplică sau nu colaboratorilor

de poliție. Prin urmare, aceasta cerea o motivare specifică și explicită. Curtea Supremă de Justiție a omis să dea o asemenea motivare și nu este posibil de apreciat dacă această instanță a ignorat argumentul invocat de reclamant cu privire la statutul său de angajat în bază de contract de muncă sau a dorit să-l respingă și, în această ultimă ipoteză, care ar putea fi motivele respingerii.

36. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că procedura judiciară nu a avut un caracter echitabil și că, prin urmare, a fost încălcat articolul 6 § 1 din Convenție.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR.1 LA CONVENȚIE

37. Reclamantul s-a plîns despre încălcarea dreptului său la respectarea bunurilor sale. El a invocat articolul 1 din Protocolul nr. 1, care în partea sa relevantă prevede:

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decît pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. (...) »

Admisibilitatea

38. Reclamantul a susținut că refuzul instanțelor judecătorești naționale de a-i acorda indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă, ca urmare a unui proces contrar articolului 6 § 1 din Convenție, a adus atingere dreptului său la respectarea bunurilor.

39. Guvernul a considerat că reclamantul nu poate pretinde că a avut o "speranță legitimă" de a i se recunoaște dreptul la indemnizația menționată supra. Guvernul a susținut că reclamantului i-a fost acordată indemnizația unică de asigurare în temeiul unei legi speciale, aplicabilă doar colaboratorilor organelor afacerilor interne și că, avînd în vedere statutul său, el nu avea dreptul la indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă în temeiul prevederilor generale. Guvernul a afirmat că prevederile Regulamentului se aplică persoanelor angajate în bază de contract de muncă de către Minister, dar acest personal are un statut diferit de cel al colaboratorilor de poliție.

40. Curtea reamintește că, Convenția nu garantează dreptul de a dobîndi bunuri. Un reclamant poate pretinde o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr.1 doar dacă și în măsura în care deciziile contestate se referă la "bunurile" sale în sensul acestei prevederi. Noțiunea de "bunuri" poate include atît "bunuri actuale", cît și valori patrimoniale, inclusiv creanțe, în privința cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o "speranță legitimă" de a beneficia efectiv de un drept de proprietate. În schimb, o creanță condițională care se stinge din cauza neîndeplinirii cerințelor legale

nu poate fi considerată un "bun" în sensul articolului 1 din Protocolul nr. 1 (*Slivenko și alții c. Letoniei* (dec.) [MC], nr. 48321/99, § 121, CEDO 2002-II (extrase), și *Kopecký c. Slovaciei* [MC], nr. 44912/98, § 35, CEDO 2004-IX).

41. Curtea relevă în această privință că o "speranță legitimă" constituie un "bun", doar dacă un astfel de interes patrimonial are o bază suficientă în dreptul intern, de exemplu atunci când este confirmat de o jurisprudență bine stabilită a instanțelor judecătorești (*Kopecký*, precitat, § 52). Cu toate acestea, nu se poate ajunge la concluzia că există o "speranță legitimă" atunci când există controverse cu privire la modul de interpretare și aplicare a legislației interne și când argumentele invocate de către reclamant în această privință sunt respinse definitiv de către instanțele judecătorești naționale (*Kopecký*, precitat, § 50, și *Anheuser-Busch Inc. c. Portugaliei* [MC], nr. 73049/01, § 65, CEDO 2007-I). După cum Curtea a afirmat în repetate rânduri, există o diferență dintre o simplă speranță, oricât de evidentă ar fi, și o speranță legitimă, care trebuie să aibă un caracter mai concret și să fie întemeiată pe o normă de drept sau să existe o jurisprudență substanțială în dreptul intern (*Von Maltzan și alții c. Germaniei* (dec.) [MC], nr. 71916/01, 71917/01 și 10260/02, § 112, CEDO 2005-V).

42. Curtea reamintește că toate principiile care se aplică în general cauzelor privind articolul 1 din Protocolul nr. 1 își păstrează relevanța pentru domeniul prestațiilor sociale. În particular, prevederile acestui articol nu impune nici o restricție asupra libertății statelor contractante în privința deciziei de a instaura sau nu un sistem de protecție socială sau de a alege tipul sau nivelul prestațiilor ce trebuie acordate în baza unui astfel de sistem (*Andrejeva c. Letoniei* [MC], nr. 55707/00, § 77, CEDO 2009, și *Stummer c. Austriei* [MC], nr. 37452/02, § 82, CEDO 2011). În schimb, din momentul în care un stat contractant instituie o legislație prin care se prevede plata automată a unei prestații sociale – fie că acordarea acestei prestații depinde sau nu de plata prealabilă a unor contribuții, această legislație trebuie considerată ca generând un interes patrimonial în temeiul câmpului de aplicare a articolului 1 din Protocolul nr. 1 în cazul persoanelor care întrunesc cerințele stabilite (*Stec și alții c. Regatului -Unit* (dec.) [MC], nr. 65731/01 și 65900/01, § 54, CEDO 2005-X ; și *Carson și alții c. Regatului-Uni* [MC], nr. 42184/05, § 64, CEDO 2010).

43. În prezenta cauză, Curtea trebuie să determine dacă a existat un interes patrimonial în temeiul căruia reclamantul putea să pretindă că are o speranță legitimă de a i se recunoaște dreptul la indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă, prevăzută de Regulament.

44. Curtea notează că, potrivit punctului 4 din Regulament, prevederile acestuia nu se extind asupra colaboratorilor organelor Ministerului, cu excepția « persoanelor încadrate în bază de contract de muncă sau de acord ».

45. Curtea observă că părțile au opinie diferită cu privire la modul în care ar trebui să fie interpretate și aplicate dispozițiile relevante în prezenta

cauză. Curtea relevă că punctul 4 din Regulament este formulat într-un mod concis și general. Într-adevăr, excepția pe care o stabilește putea fi interpretată în mod restrictiv, beneficiarii căruia să fie doar personalul Ministerului încadrat în bază de contract de muncă, care nu are statut de colaborator de poliție – argument invocat de Guvern - sau în mod extensiv, aplicându-se, de asemenea, colaboratorilor de poliție, care au semnat un contract de muncă cu Ministerul - argument invocat de reclamant.

46. Curtea reamintește în această privință că, pentru a genera o "speranță legitimă", un act normativ trebuie să stabilească regulile aplicabile unei creațe. În cazul în care condițiile legale care trebuie îndeplinite și alți parametri ale creaței nu sunt clar definite, actul normativ în cauză nu poate fi utilizat el însuși, pentru a determina o "speranță legitimă" (*Klaus și Iouri Kiladzé c. Georgiei*, nr. 7975/06, § 58-60, 2 februarie 2010)

47. De asemenea, Curtea reiterează că responsabilitatea de a interpreta și aplica prevederile legislației interne îi revine, în primul rând, autorităților naționale, în special instanțelor judecătorești (*Slivenko c. Letoniei* [MC], nr. 48321/99, § 105, CEDO 2003-X; și *Jahn și alții c. Germaniei* [MC], nr. 46720/99, 72203/01 și 72552/01, § 86, CEDO 2005-VI). Curtea dispune de o competență limitată pentru a verifica respectarea legislației interne, în special în cazul în care nimic din dosar nu permite să se concluzioneze că autoritățile au aplicat în mod vădit eronat prevederile legislației în cauză, sau au ajuns la concluzii arbitrare (*Beyeler c. Italiei* [MC], nr. 33202/96, § 108, CEDO 2000-I). În prezenta cauză, Curtea notează că a constatat o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție ca urmare a lipsei unei motivări explicite din partea Curții Supreme de Justiție în legătură cu argumentul invocat de reclamant cu privire la statutul său de angajat în bază de contract de muncă. Cu toate acestea, Curtea nu poate specula asupra soluției acestei proceduri judiciare, chiar dacă Curtea Supremă de Justiție s-ar fi pronunțat asupra argumentului invocat de către reclamant. Prin urmare, Curtea nu poate considera că respingerea cererii de chemare în judecată a reclamantului de către instanțele judecătorești naționale a fost arbitrară.

48. De asemenea, Curtea constată că, potrivit materialelor aflate în posesia sa, nu există nici o jurisprudență internă prin care să se recunoască dreptul la indemnizația unică de pierdere a capacității de muncă colaboratorilor de poliție, aflați într-o situație similară cu cea a reclamantului.

49. În lumina celor de mai sus, Curtea nu poate concluziona, în prezenta cauză, cu privire la existența în favoarea reclamantului a unui interes patrimonial suficient de bine stabilit pentru a putea fi exigibil.

50. Curtea conchide că reclamantul nu poate pretinde un "bun", conform prevederilor articolului 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, plîngerea invocată în temeiul acestui articol este incompatibilă *ratione materiae* cu prevederile Convenției și trebuie respinsă în temeiul articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

51. Articolul 41 din Convenție prevede:

« Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă. »

A. Prejudiciu

52. Reclamantul a pretins suma de 728 312 lei moldovenești (MDL) (aproximativ 47300 euro (EUR) la momentul când a formulat pretenția în fața Curții) pentru prejudiciul material. Această sumă include cuantumul indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă pe care autoritățile naționale au refuzat să îi acorde, plus penalitățile.

De asemenea, el a pretins suma de 50000 MDL (aproximativ 3200 EUR la momentul când a fost formulată pretenția în fața Curții) pentru prejudiciul moral suferit.

53. Guvernul a susținut că prejudiciul material nu are nici o legătură de cauzalitate cu plîngerile invocate în fața Curții. În plus, Guvernul a considerat că suma prejudiciului moral este excesivă și neîntemeiată.

54. Curtea nu a identificat nicio legătură de cauzalitate între încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție și pretinsul prejudiciu material și respinge această pretenție. Cu toate acestea, consideră că este necesar să i se acorde reclamantului integral suma pretinsă cu titlu de prejudiciu moral, și anume 3200 EUR.

B. Costuri și cheltuieli

55. Reclamantul a pretins, de asemenea, suma de 25000 MDL (aproximativ 1600 EUR la momentul când a fost formulată pretenția în fața Curții) pentru costuri și cheltuieli suportate în fața instanțelor judecătorești naționale și suma de 700 EUR pentru cele suportate în fața Curții. Reclamantul a prezentat o factură ce justifică plata sumei de 25000 MDL avocatului care l-a reprezentat în fața instanțelor judecătorești naționale. El a prezentat, de asemenea, un contract încheiat cu reprezentantul său în fața Curții, potrivit căruia el și-a asumat să plătească suma de 700 EUR cu titlu de onorariu.

56. Guvernul a considerat aceste pretenții excesive și neîntemeiate.

57. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor numai în măsura în care a fost dovedit că acestea au fost necesare, realmente suportate și rezonabile ca mărime. În prezenta cauză, ținînd cont de documentele aflate în posesia sa și jurisprudența sa, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului integral suma pretinsă, și anume 2300 EUR, destinată să acopere toate cheltuielile.

C. Penalități

58. Curtea consideră că este corespunzător ca penalitatea să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară*, cererea admisibilă în ceea ce privește plîngerea invocată în temeiul articolului 6 § 1 din Convenție, iar restul cererii inadmisibilă;
2. *Hotărăște* că a fost încălcat articolul 6 § 1 din Convenție;
3. *Hotărăște*
 - a) că statul pîrît trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărîre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care vor fi convertite în moneda statului pîrît la rata aplicabilă la data plății:
 - i) 3200 EUR (trei mii două sute euro), plus orice sumă ce poate fi percepută cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - ii) 2300 EUR (două mii trei sute euro), plus orice sumă ce poate fi percepută cu titlu de impozit de la reclamant, pentru costuri și cheltuieli;
 - b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la data plății, urmează să fie plătită o penalitate la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente;
4. *Respinge* restul pretențiilor cu privire la reparația echitabilă.

Redactată în limba franceză și notificată în scris la 16 iunie 2015 în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Stephen Phillips
Grefier

Josep Casadevall
Președinte